

Олександр Вітер

СТАНЦІЯ

П'єса на дві дії

Дійові особи:

Таня

Оля

Іра

ДІЯ І КАРТИНА 1

Приміщення невеличкого провінційного вокзалу. На лавочці сидить жінка років 35-и. ТАНЯ (дивиться на годинник). Лишилося двадцять хвилин. Зовсім трішки. Порівняно з вічністю – дріб'язок. (Пауза). Але ж як довго тягнуться ці двадцять хвилин. Коли так чекаєш – здається, десь є злий гном, що має владу над часом і не дає йому бігти. Він тримає хвилини в полоні. Щоправда, коли дивишся у дзеркало... (дивиться на годинник). Дев'ятнадцять. Спасибі тобі, гноме, за звільнену хвилину.

До вокзалу входить Дівчина (ОЛЯ). Їй близько 25 років. Модно вдягнена.

ОЛЯ (оглядається). Ху-х! Нарешті! Ледве допленталась! Інтер'єрчик убогий! Але, зрештою, нічого. Бувало й гірше. Ну я й заїхала! Не думала, що такі місця ще існують. Це навіть не провінція! Це кінець географії! (Помічає Жінку). Привіт аборигенам! Скільки до поїзда?

ТАНЯ. Вісімнадцять хвилин.

ОЛЯ. Вісімнадцять... а потім дорога додому, де на мене чекають гаряча ванна, червоне вино і м'яка постіль. Господи, як я хочу додому!

ТАНЯ. Сімнадцять.

ОЛЯ. Що?

ТАНЯ. Я кажу: лишилося сімнадцять хвилин.

ОЛЯ. Чудово! А, до речі, ця станція має якусь назву?

ТАНЯ. Мабуть, ні.

ОЛЯ. Що значить „мабуть”? Назва має бути! Все на світі якось називається.

ТАНЯ. Це просто Станція. Без назви.

ОЛЯ. Ну і біс із нею! До речі, а де каса? Чомусь не бачу я чарівного віконечка.

ТАНЯ. Тут немає каси.

ОЛЯ. Ну я й втрапила. Немає назви, немає каси! А де ж мені взяти квиток, щоб покинути цю вбогу місцину?

ТАНЯ. Чому ж убогу? Тут чудовий ліс.

ОЛЯ. Ой, надивилась я на цей чудовий ліс! Чотири години між соснами теліпалась! Ну я й заїхала!

ТАНЯ. Дарма хвилюєтесь. Якщо ви захочете поїхати – поїдете.

ОЛЯ. Захочу?! Не сумнівайтесь – зараз це моє найбільше бажання.

ТАНЯ. Подивимось.

ОЛЯ. На що дивитися? На цю провінційну вбогість чи на ваш казковий ліс?! Та про що тут говорити! (Пауза). Як же я змерзла! А тут хоч є буфет?

ТАНЯ. Немає. Але чай, якщо хочете, на столі у термосі.

ОЛЯ (бере термос). Дійсно – чай. Ще й гарячий! І пахне супер!

ТАНЯ. Суниця.

ОЛЯ. Що?

ТАНЯ. Я кажу: суниця пахне. Я її спеціально для аромату додаю.

ОЛЯ. Виходить, ви тут господиня? Чого ж ви зразу не сказали? Я ж думала, ви теж на поїзд чекаєте.

ТАНЯ. Чекаю.

ОЛЯ. Але все-таки, де тут можна дістати квитки?

ТАНЯ. Квитків немає.

ОЛЯ. Як це – немає?

ТАНЯ. А ви самі це згодом зрозумієте.

ОЛЯ. Звісно, зрозумію, коли поїзд без мене поїде! Серйозно, що мені робити з квитками?

ТАНЯ. Я ж і кажу: вони вам не потрібні.

ОЛЯ. Ще й як потрібні! В мене завтра залік з англійської! Лишилося лише два заліки і один екзамен - і я дипломований спеціаліст. А ви кажете: не потрібні!

ТАНЯ. Десять.

ОЛЯ. Що – десять?

ТАНЯ. Десять хвилин до поїзда.

ОЛЯ. Ну і фіг із тими квитками! Сама домовлюся з провідницею. Гроші, слава богу, є. А ви тут хто? Прибиральниця?

ТАНЯ. І прибиральниця, і все інше. Це моя станція. Я тут і начальство, і підлеглий.

ОЛЯ. Начальство, кажеш? То якого біса ти мені про квитки втираєш?! Навіть назви сказати не можеш!

ТАНЯ. Я ж і кажу – немає назви. Немає. Станція – оце і все. Місце зупинки.

ОЛЯ. З тобою говорити – собі дорожче! Піду сама роздивлюсь навколо. (*Обходить станцію*). Так. Розклад... Від станції... Прибуття о 17.40... Відхід о 17.45... І тут назви немає... А поруч у нас... розклад руху пароплавів. Не зрозуміла! То тут вокзал чи порт?

ТАНЯ. Тут станція.

ОЛЯ (*читає*). Прибуття о 9.00... відхід о 9.15... Поясніть мені, який порт може бути взимку?

ТАНЯ. Нормальний. Звісно, якщо будуть пасажери.

ОЛЯ. А ви, часом, в порту не підробляєте?

ТАНЯ. І в порту теж.

ОЛЯ. Я бачу, у вас широка спеціалізація... Добре, читаємо далі... Розклад руху літаків... Ну, це вже повний абзац! Ви хочете сказати, що тут і аеропорт є?!

ТАНЯ. Є. Невеличкий, правда. Але є.

ОЛЯ. А зараз ви скажете, що в аеропорту ви теж працюєте?

ТАНЯ. Працюю.

ОЛЯ. І ким же це? Де ваше начальство?

ТАНЯ. Так я і є – і начальство, і підлегла.

ОЛЯ. Ясененько. А це, часом, не „психушка”? Щось дуже схоже. Колорит відповідний. Та і контингент...

ТАНЯ. Дарма сердитесь. Я ж вам казала, що це Станція. З великої літери.

ОЛЯ. Тепер зрозуміло! Якщо Станція з великої літери, тоді все зрозуміло! Ви б самі себе зі сторони послушали... Станція!

ТАНЯ. Лишилась одна хвилинка.

ОЛЯ. Дякую, що хоч попередили. Лишайтеся з богом на своїй загадковій Станції, а мені час їхати! (*Вибігає*).

ТАНЯ. Тільки б сьогодні сталось! Ну, будь ласка! Аби тільки вдалось! Ну! Є ще десять секунд!... Все! Не вийшло!...

Входить Дівчина.

ОЛЯ. Ну, там і холод! Запізнюється він чи що? Я краще тут почекаю – в теплі.

ТАНЯ. Поїзд сьогодні не приїде.

ОЛЯ. Що значить – не приїде?

ТАНЯ. Просто не приїде.

ОЛЯ. Звідки така інформація? Ви що, знали про це раніше?

ТАНЯ. Ні. Я сподівалась, що він приїде.

ОЛЯ. Сподівалась вона! Хто тут начальник?

ТАНЯ. Я.

ОЛЯ. Тоді відповідай, куди подівся поїзд?

ТАНЯ. Він не приїхав.

ОЛЯ. Я це вже помітила! І чому ж він не приїхав?

ТАНЯ. Тому що ви цього не хотіли.

ОЛЯ. Що?! Я не хотіла? Що ти морозиш? Ти хоч собі уявляєш, скільки я за навчання плачу?! Тобі таких грошей за тридцять років не заробити! Я не хотіла!

ТАНЯ. Значить, ви і вчитись не хотіли!

ОЛЯ. А це не твоє діло!

ТАНЯ. Звісно, не моє. Але ж це до вас поїзд не приїхав.

ОЛЯ. Що значить, до мене? Це що, мій персональний поїзд?... Може, я дарма хвилююсь? Зрештою, може, він просто запізнюється?

ТАНЯ. Він ніколи не запізнюється. Він чи прибуває, чи ні.

ОЛЯ. Чудово! Ну я й втрапила! Понесло ж мене з цим ідіотом!

ТАНЯ. З яким ідіотом?

ОЛЯ. Є один. Запросив на шашлики на дачу. Горілка, шашлик, приємна музика, еротичне відео... Почали цілуватися і так далі... А потім дивлюсь, а цей сопе, як ховрах – гарматою не розбудиш. А я лежу, як повна дурина!

ТАНЯ. Що, просто заснув?

ОЛЯ. Мачо... Ну мужики пішли... Я до машини, а її з морозу – хрін заведеш. Ну я й психанула! Побачила дорожній знак: "До станції 10 км." Та й пішла просто до лісу.

ТАНЯ. А чого ж ви на дачі не лишилися? Поїхали б зранку.

ОЛЯ. Яке зранку?! Він би до ранку не дожив, аби я лишилася. Прибила б на місці падлюку, їй-богу! До того ж у мене зранку залік!

ТАНЯ. Так ви ж все одно нікуди не поїхали.

ОЛЯ. Добре, що нагадали. Поясніть мені, як начальник станції, що за байда тут відбувається?

ТАНЯ. І що вам пояснити?

ОЛЯ. Що значить – що? Де поїзд?! І як мені звідси вибратись?

ТАНЯ. Поїзда немає і сьогодні вже не буде. Чекайте на ранковий літак.

ОЛЯ. Не буде, кажете? Добре, о котрій літак?

ТАНЯ. О 10.00.

ОЛЯ. О 10.00. Залік о пів на дванадцятку. Летіти тут півгодини максимум. Встигну.

ТАНЯ. Якщо тільки літак прилетить.

ОЛЯ. Супер! Якщо прилетить! Я не розумію, ви начальник чи ні?

ТАНЯ. Начальник. Але від мене це не залежить.

ОЛЯ. Все! Набридло! Спочатку цей телепень, потім ви! (*Тихо кризь зуби*). Пішли ви всі! Я пішки доберусь!... По шпалах...

ТАНЯ. Не дійдете. Холодно.

ОЛЯ. Дякую за оптимізм! (*Виглядає у вікно*). Може, ви і маєте рацію... Є ризик лишитись на шпалах навіки... Куди я заїхала?... Чортів кут... Телефон, принаймні, тут є?

ТАНЯ. Немає.

ОЛЯ. Не зрозуміла?! Як може бути станція без телефону?

ТАНЯ. А він не потрібен.

ОЛЯ. Як це не потрібен?! Що за маячня!...

КАРТИНА 2

В цей час вбігає чимось дуже налякана і заплакана Дівчина (Іра). Вона оглядається і стомлено сідає на лавку.

ІРА. От гад!

ОЛЯ. Це ви, власне, про кого?

ІРА. Що?.. А, це я так про своє. (*Пауза*). Добре, що хоч сюди дісталась. До людей. Дуже добре...

ОЛЯ. Тільки не кажіть, що ви теж начальник станції.

ІРА. Ні. Я просто... Я додому хочу...

ОЛЯ. На жаль, із потраплянням додому тут складно.

ІРА. Немає квитків?

ОЛЯ. Тут немає не тільки квитків, а й каси і, власне, поїздів теж немає. От остання надія на літак. Обіцяли зранку.

ІРА. А хіба це аеропорт?

ОЛЯ. Це не тільки аеропорт, а ще й порт. І всім цим керує... Як вас звати?

ТАНЯ. Таня.

ОЛЯ. Всім цим керує Таня. Оплески, будь ласка! В усякому разі, вона так говорить і переконує, що це чиста правда.

ТАНЯ. Хочете чаю?

ІРА. Ой, а можна? Бо я так змерзла!

Таня приносить чай.

ІРА (*п'є*). Як добре! Справжній липовий чай! Сто років такого не пила!

ОЛЯ. Липовий? Дай-но спробую! (*Пробує*). Дійсно! Що за маячня? Ти ж наливала з того ж термоса, що і я. Сама бачила! Тільки у мене чай був суничним!

ТАНЯ. Просто вона хотіла саме липовий. А хочете меду? Справжнього?

ІРА. Ой, хочу!

ТАНЯ. Зараз принесу. (*Виходить*).

ІРА. Як добре! Тепло! Люди! Липовий чай із медом!

ОЛЯ. Слухай, подруго, давай поговоримо, поки ця не вернулась.

ІРА. Про що?

ОЛЯ. Щось тут не так! Повний абсурд!

ІРА. Чому?

ОЛЯ. Все це якесь ненормальне.

ІРА. Що це?

ОЛЯ. Все! Ось цей вокзал, аеропорт і порт в одній особі. Поїзди, що ігнорують розклад. Відсутність телефону. І ще ця ненормальна Таня.

ІРА. Чому ненормальна? Як на мене, дуже мила жінка.

ОЛЯ. Мила?! І маячня, яку вона нам наплела, теж мила? Як на мене – вона такий же начальник Станції, як я міністр!

ІРА. Міністр чого?

ОЛЯ. Всього! Будь чого, яка різниця. Головне, вона не начальник.

ІРА. А хто ж вона тоді?

ОЛЯ. Нормальна тиха божевільна.

ІРА. І що ж нам із цим робити?

ОЛЯ. Не знаю... Не знаю...

ІРА (*починає схлипувати*). І як нам звідси вибратись?!

ОЛЯ. Слухай, перестань рюмсати і давай думати. Самі ми до найближчої станції не дійдемо – замерзнемо. Але ж ця божевільна якось тут живе. Отже, вона бере десь їжу, одяг. Тому ми повинні з'ясувати у неї, де ми знаходимось і що це за місце. Тоді стане зрозумілим, як звідси швидше вибратись.

ІРА. І як нам усе це з'ясувати?

ОЛЯ. Це проблема... Стоп! Є ідея! Їй, мабуть, тут самій сумно – ось вона байки і розповідає. Ми ж вдячні слухачі! А давай-но зробимо так, щоб вона сама захотіла нас позбутись.

ІРА. Це ж як?

ОЛЯ. Дуже просто. Ми... ми... наприклад, розкажемо їй, що ти втекла з зони. Сиділа за вбивство! Втекла і тепер шукаєш, де можна переховатись. А станція для тебе - найкращий варіант!

ІРА. І що з того?

ОЛЯ. Як це що?! Так вона сама все зробить, аби ти забралась подалі.

ІРА. Якось не дуже хочеться обманювати.

ОЛЯ. А сидіти тут і чекати невідомо чого тобі хочеться? Зрозумій – вона нас так просто не відпустить! Ну як, згодна?

ІРА. Якщо немає іншого виходу...

Входить ТАНЯ.

ТАНЯ. А ось і мед! Гречаний! До чаю – кращого не треба!

ОЛЯ. Це добре, але Ірі краще не з чаєм.

ТАНЯ. А з чим? Є кава. Хочете?

ОЛЯ. Ні. Просто Іра більше чифір поважає.

ТАНЯ. Що поважає?

ОЛЯ. Чифір. Напій такий зонівський *(до Іри)*. Я права?

ІРА. Так... так... Чифір – це те, що треба.

ТАНЯ. А ви що, були на зоні?

ІРА. Ну... нібито... якось так...

ОЛЯ *(тихо, таємниче)*. Так вона б і досі там була б. *(Ще тихіше Тани, вбік від Ірини)*. Та, як я з'ясувала, випадок допоміг. Тепер у бігах. *(Іри)*. Правда?

ІРА. Так... буцімто...

ТАНЯ. Ви тікаєте з зони?

ІРА. Тікаю... нібито...

ТАНЯ. Ніколи б не сказала!

ІРА. Це в мене тільки вигляд такий, тихий, а насправді...

ОЛЯ. В тихому болоті чорти водяться. От, дозвольте представити: перед вами знаменита Ірка-маніячка. Читали про неї в газетах?

ТАНЯ. Взагалі-то, ні.

ОЛЯ. П'ять убивств! Пожиттєвий строк! Розшукується Інтерполом!

ТАНЯ. І це все ви?

ІРА. Ну... взагалі... начебто так...

ТАНЯ. Ой, як цікаво! Ніколи живої вбивці не бачила!

ОЛЯ *(відводить Таню вбік)*. Цікаво? Ти краще подумай, що для неї вбити свідка – як через калюжу переступити!

ТАНЯ. І що з того?

ОЛЯ. Як що? А ми ж і є свідками. А їй одним трупом більше, двома менше – байдуже!

ТАНЯ. Вона що, хоче нас убити? Але навіщо?

ОЛЯ. А хтозна? Місце тут тихе. Свідки їй непотрібні. Вб'є нас, а сама на станції відсидиться, поки шум не стихне.

ЖАННА *(до Іри)*. Послухайте, а ви що, дійсно вбивця?

ІРА. Я ще й цей... гвалтівник! Гвалтівниця...

ТАНЯ. Хто б міг подумати!

ОЛЯ. Авжеж! Спершу вбиває, а потім гвалтує жертву зразу після вбивства!

ІРА. Ні... ну чому? Я більше до вбивства люблю. Згвалтуєш бувало, а потім вже і настрою ніякого для вбивства немає.

ОЛЯ. От! Що я казала!

ТАНЯ. Чесно кажучи, не чекала... На перший погляд ви така тиха, скромна.

ІРА. Так я ж і вбиваю тихо і скромно, без зайвого галасу. Навіщо нам галас? Відразу набіжать, упечуть за грати.

ТАНЯ. Але ви така тендітна... Як справляєтесь? Чи ви тільки жінок гвалтуєте?

ІРА. Та ні, чому? Я більше по чоловіках, орієнтація в мене правильна...

ОЛЯ. Та це вона зі скромності - і чоловіків, і жінок, усіх, хто під руку трапиться.

ТАНЯ. А якщо здоровезний чоловік, а вона така...

ОЛЯ. Так вона ж самбістка чи ця як її....

ІРА. Каратистка. Чорний пояс.

ОЛЯ. Угу, цеглу ламає одним пальцем.

ІРА. Ну, не одним – це ти перебільшуєш... Двома – так...

ОЛЯ. Ну двома – яка різниця... Головне, сила є! Замаскована.

ТАНЯ. Знаєте що, а в мене є ідея. Лишайтеся тут. Будемо разом жити. Місця тут тихі, глухі. Інтерпол сюди не дістане.

ІРА. І ви не боїтесь переховувати вбивцю? Це ж стаття!

ТАНЯ. Ну і біс із нею, із статтею! Де ми, а де стаття? Ну то як, лишаєтесь?

ІРА. Я не знаю...

ТАНЯ. Будемо вважати, що згодні. Це треба обмити. Зараз принесу вина!

Таня вибігає.

ОЛЯ. Приїхали!

ІРА. А чия була ідея? Захоче нас позбутись! Аякже! Захотіла! Тепер вона нас точно не відпустить!

ОЛЯ. А я хіба думала, що вона аж настільки поїхала?... Ось тобі й маєш... Ситуація...

ІРА. І що тепер робити?

ОЛЯ (*підходить до розкладу*). Слухай, а розклади не фальшиві.

ІРА. Фальшиві чи не фальшиві – яка різниця?

ОЛЯ. Не кажи. Якщо вони справжні – є шанс, що чи літак прилетить чи пароплав припливе.

ІРА. І що нам із того?

ОЛЯ. Як що? Головне, це дотерпіти до ранку, а там...

Входить Таня з вином.

ТАНЯ. Червоне. Солодке, наче мед! (*Розливає по келихах*). Ну, вип'ємо за здійснення наших бажань!

ОЛЯ. Я, наприклад, завжди мала три бажання: бути багатю, мати дитину від коханого чоловіка і ще... ні, це занадто секретне і нездійсненне...

ІРА. Ну скажи... Цікаво...

ОЛЯ. Та ні, не можу...

ІРА (*входить у вигадану роль*). А ну скажи, а то всіх попишу-поріжу!

ОЛЯ. Ой, ти чого? Ну хотіла спробувати, як це бути чоловіком.

ІРА. Це справді нереально. Ну і як з іншими?

ОЛЯ. З грошима поки не дуже. З дитиною теж. А відносно чоловіка, як пояснив мені один знайомий психіатр - це сублімація моїх нереалізованих фантазій, виражена в патологічній формі.

ТАНЯ. Так вип'ємо за реалізацію нереалізованих фантазій!

П'ють.

ІРА. Щось я потомилась.

ТАНЯ. А я вас тут влаштую зі зручностями. Відпочивайте собі до ранку.

ІРА. Дуже дякуємо.

ОЛЯ. Ви нас так виручили.

Таня дістає постіль. Стелить на лавки.

ТАНЯ. На добраніч!

ІРА. На добраніч! (*Таня виходить*).

ОЛЯ. Іро!

ІРА. Що?

ОЛЯ. Якщо вночі будеш гвалтувати чи вбивати - не буди.

ІРА. Добре. Спи.

КАРТИНА 3

Ніч.

ІРА (*до Ольги*). Агов, прокинься!

ОЛЯ. Що?... Де?... Чого тобі?..

ІРА. Прокинься, кажу!

ОЛЯ. Що, вже прилетів літак?

ІРА. Ні.

ОЛЯ. Так якого ти мене будиш?! (*Дивиться на годинник*). О Боже! Третя година!

ІРА (*протягує газету*). Почитай.

ОЛЯ. О третій ночі?! Ти точно маніячка! Маніакально-пресивний синдром. Так любити пресу!

ІРА. Ти почитай, почитай!

ОЛЯ. А тоді ти залишиш у спокої?

ІРА. Почитай, кажу!

ОЛЯ. Біс із тобою! Давай! Так...: “Прогноз погоди... Значні опади”... Тебе це так схвилювало? Снігу не бачила?

ІРА. Не там читаєш. Вище.

ОЛЯ. “Кримінальна хроніка”.

ІРА. От, читай!

ОЛЯ. ”Вчора із колонії суворого режиму... так... так... втекла... засуджена за вбивство...

Ірина Булахова... В розшуку бере участь Інтерпол “. Ну і що з того?

ІРА. Як це що?! Це ж я і є Ірина Булахова!

ОЛЯ. Стоп! Що значить – ти?

ІРА. А ти на фото подивись.

ОЛЯ (*дивиться*). Йо-ма-йо! Так це ж ти!

ІРА. А я про що?

ОЛЯ. Чекай... виходить... ти дійсно...

ІРА. Що дійсно!

ОЛЯ. Так я вгадала? Тихо! (*Відбігає у куток*). Не підходь!

ІРА. Ти що? Ти дійсно думаєш, що я вбивця?

ОЛЯ. Я нічого не думаю, абсолютно нічого. Я зараз речі зберу. Швидко. Ти тільки не хвилюйся! Я тихенько! Я нічого не чула, не читала, нікого не бачила...

ІРА. Ти що, мене боїшся?

ОЛЯ. Ні... ні... я нічого... не боюсь... просто...

ІРА. Але ж це маячня!

ОЛЯ. І я кажу – маячня! А якщо це маячня, то я тебе не бачила і не чула! Ти мені просто привиділась, ти – мій глюк, і все. Ти, головне, не хвилюйся!..

ІРА. Послухай! Я не вбивця!

ОЛЯ. А я й кажу – не вбивця! І правильно зробила, що втекла! Нема чого чесним людям в’язницями поневірятись!

ІРА. Я ніде не поневірялась! Чуєш? Ніде! Я перукар!

ОЛЯ. І я про це. Чесна людина собі навіть у колонії заняття знайде!

Оля намагається вибігти за двері.

ІРА. Стояти!

ОЛЯ. (*Злякано*). Я... нічого... я... так...

ІРА. Сядь!

ОЛЯ (*сідає*). Я... вже... вже... сиджу...

ІРА. А тепер слухай і мовчи!

ОЛЯ. Добре!

ІРА. Мене звать Ірина Булахова.

ОЛЯ. Яке гарне ім’я!

ІРА. Мовчати!... Я працюю перукарем. Ніколи нічого протизаконного я не робила! І в колонії ніколи не сиділа! Ось! Тепер можеш говорити.

ОЛЯ. Так ти наче сама...

ІРА. Говори! Тільки зрозумій, сталась якась помилка!

ОЛЯ. А газета?

ІРА. Не знаю! Хоча мені вже починає здаватись, що нічого дивного немає в тому, що на такій Станції з’являється така газета.

ОЛЯ. Хочеш сказати, що це фальшивка? Що ця... її сама надрукувала (*Роздивляється*).
 Наче не схоже... хоча... може у неї на додаток до аеропорту ще й типографія є... Але...
 Якщо ти говориш правду...

ІРА. Звичайно, правду!

ОЛЯ. Тоді, можливо, в цьому щось є.

ІРА. Ти про що?

ОЛЯ. Про те, що газета і Станція якось пов'язані.

Заходить Таня.

ТАНЯ. Не спите? Тоді ходімо зі мною.

ОЛЯ. Куди?

ТАНЯ. Милуватись північним саявом. Краса неймовірна! Я так хочу його побачити!

ОЛЯ. Північним саявом?! Тут?!

ТАНЯ. А де ж ще? Ми ж тут. Ну, ходімо. Не хочете? Тоді я сама.

Таня виходить.

ІРА. Бачила? І після цього ти дивиєшся газеті?!

ОЛЯ. Дивно!

ІРА. Ти про що?

ОЛЯ. Що вона там казала про бажання?

ІРА. До чого тут це?

ОЛЯ. Вона сказала, що хоче побачити північне саяво!

ІРА. І що з того?

ОЛЯ. А до цього вона казала, що поїзд не прийшов, бо я цього не хотіла.

ІРА. Не бачу зв'язку.

ОЛЯ. Розумієш, якщо чесно, я не дуже хотіла їхати на цей залік. Точніше сказати – зовсім не хотіла.

ІРА. Добре. Хай так. Але це поки не пояснює ні поїзд ні, тим більше, газету.

ОЛЯ. Може я скажу божевільну річ... Але... На цій станції сам потихеньку стаєш божевільним... Розумієш, ось ти дуже хотіла, щоб тобі повірили. Так?

ІРА. Хотіла.

ОЛЯ. Ось твоє бажання і здійснилось!

ІРА. Це ж абсурд!

ОЛЯ. А ти згадай про чай. Термос один, а чай різний. І саме такий, який ми з тобою захотіли!

ІРА. Все одно, абсурд! Ти хочеш сказати, що на цій Станції виконуються наші бажання?

Ні! Я нормальна доросла людина і вже давно перестала вірити в казки!

ОЛЯ. Але ж ти сама бачиш!

ІРА. То, по-твоєму, всі наші бажання зразу здійснюються?

ОЛЯ. Правильно!

ІРА. Всі?

ОЛЯ. Не знаю, за логікою, я думаю, що всі. Принаймні, реальні.

ІРА. А ми зараз перевіримо.

ОЛЯ. Як?

ІРА. А ти ввечері про свої бажання розводилась. Пам'ятаєш?

ОЛЯ. Так, але..

ІРА. А я запам'ятала. Ну гроші і дитину перевірити важко...

ОЛЯ. Чому це гроші важко – вони або є, або немає. У мене їх не було, тобто трохи було... (*Перевіряє, знаходить в сумці дивні гроші*). А це що таке? Хто мені їх підсунув? Не ти?

ІРА. Мені що, робити нічого?

ОЛЯ. Але якісь вони дивні, з ієрогліфами... Слухай, їх тут до біса... Маячня...

ІРА. Це ієни. Японські.

ОЛЯ. А ти звідки знаєш?

ІРА. А це що секрет чи що? Це всі знають. І ще у мене був знайомий японець...

ОЛЯ. Японець, кажеш? Якось це підозріло... Спершу ця стаття, тепер це...

ІРА. Слухай, у тебе ж гроші не вкрали, а з'явилися!

ОЛЯ. І що я з тими ієнами робитиму в цій дірі? Га? Куди їх засуну? Тут же не обміняти, ні купити, ні магазинів, ні банків, нічого...

ІРА. Я тобі більше скажу: наші гроші так само можеш засунути... в те ж саме місце. Ефект, приблизно, той самий. Захотіла грошей - на тобі. А от чому ієни – сама подумай...

ОЛЯ. Слухай, а я ж дійсно мріяла потрапити в Японію. Ну там Італія, Франція, Штати - це все банально, а от це...

ІРА. Ну от бачиш! Здійснюються бажання...

ОЛЯ. А може, то ця станційна видра підсунула? Може, вони фальшиві?

ІРА. Ну, якщо ти в це не віриш, то давай перевіримо твоє останнє бажання.

ОЛЯ. Ти про що?

ІРА. Ти казала, що хочеш відчути, як це бути чоловіком. Так хочеш?

ОЛЯ. Ну хочу, то що з того? Це ж неможливо. Стривай! Ти хочеш сказати... Ні! Тільки не це!

ОЛЯ різко починає себе обмацувати. Потім безсило опускається на лавку.

ОЛЯ. Ну, все!

ІРА. Що, все?

ОЛЯ. Тепер мені точно з'являться у місті не рекомендується.

ІРА. Це ж чому?

ОЛЯ. Здається, здійснилось моє бажання! А я все думаю, що в мене за відчуття незвичайні! А я тепер жінка тільки вище пояса, а нижче - суцільне здійснення бажань.

ІРА. Але ж тоді як бути з бажанням мати дитину? Ти ж цього теж наче дуже хотіла?

ОЛЯ. Так... Але не взагалі дитину, а від коханого, а його тут немає, я вже не бачила його більше місяця і тепер навряд чи побачу...

ІРА. Та не переживай ти так, виберемось ми якось із цієї станції...

ОЛЯ. Та я не про те... Просто ми посварились дуже серйозно і розійшлися...

ІРА. І через що, іншу знайшов?

ОЛЯ. Ну нібито – вона вся така домашня, пече-в'яже, дитину хоче, а я ніби тільки про кар'єру думаю, мені тільки екзамени в голові... А я може, теж дитину хочу, от він коли пішов і я раптом так гостро зрозуміла: хочу маленького, схожого на нього, такі оченята, його руки, волосся... І все це в мені, розумієш... Я б його так любила, цього маленького... Але пізно... Я так психанула по дурості, тепер усе, ми більше не побачимось... Хоча, якби я була вагітна, розумієш, мені здається, він би... Все б могло бути інакше... Стривай... Щось мене трохи нудить... Стоп... Це що ж виходить?..

ІРА. Ти думаєш...

ОЛЯ. А якщо так? О Боже... Ні, це божевілля... Ти хоча б уявляєш собі очі гінеколога, коли він побачить здійснення моїх бажань в комплекті?! Його жодна психушка на лікування не прийме!

ІРА. Спокійно. Не хвилюйся. Тобі не можна!

ОЛЯ. Не хвилюйся?! По тобі хоч колонія плаче, а по мені – Кунсткамера!

ІРА. Пологовий будинок для чоловіків... Краще думай про щось приємне, от про гроші...

ОЛЯ. А на біса вони мені тепер потрібні, якщо я навіть не знаю, що я таке є?!

ІРА. Нічого, гроші завжди потрібні, гермафродит – теж людина, йому теж хочеться жити красиво. Так що, навіть якщо ти – воно....

ОЛЯ. Я не воно! Воно – не я!

ІРА. А хто?

ОЛЯ. Не знаю...

ІРА. А хочеш, з'ясуємо?

ОЛЯ. Це ж як?

ІРА. Дуже просто. Якщо ти стала чоловіком, ти повинна на мене реагувати.

ОЛЯ. Як це?

ІРА. Ти наче не знаєш, як і де реагують чоловіки!

ОЛЯ. Ну... давай... спробуємо... А що ти збираєшся робити?..

ІРА. Хочеш, я станцюю стриптиз?

ОЛЯ. Ну... давай...

Іра танцює, поступово роздягаючись.

ОЛЯ. Ой!

ІРА. Що?

ОЛЯ. Ой! Так смішно!

ІРА. Що?

ОЛЯ. Він ворухиться. Сам собою. Ой! Лоскiтно! Потанцюй ще.

ІРА. Це вже дзуськи! Я перед жінкою не соромилась, а перед чоловіком не можу!

ОЛЯ. Та який я, в біса, чоловік! У мене чоловічого досвіду пару хвилин! І до того ж я, можливо, вагітний чоловік! Це виходить тепер я сама і мати, і батько!

ІРА. Стривай! У мене є пропозиція.

ОЛЯ. Ще потанцювати?

ІРА. Ні. Все це схоже на божевілля, так?

ОЛЯ. Так.

ІРА. Я боюсь щось робити чи говорити. Кожен наш крок затягує нас у це божевілля. Давай краще ляжемо спати, помолимося, щоби зранку все це виявилось нічною маячнею, просто дурним сном. Згода?

ОЛЯ. Можливо, ти й права... А, може, ще потанцюєш? Це так класно, коли він встає і ворухиться...

ІРА. Ні. Прошу тебе, припини! А то ще заведешся...

ОЛЯ. Добре, все! Але мати цю штуку так прикольно!

Засинають. Затемнення.

ДІЯ ДРУГА КАРТИНА 4

Ранок. Входить Таня в купальнику з рушником.

ТАНЯ. Час уставати!

ОЛЯ. А... що?... де?...

ТАНЯ. Час підніматися! Зранку найкраще купання! Вставайте – ризикуєте пропустити!

ІРА. Яке купання?

ТАНЯ. Як яке? Зранку море тепле, неначе парне молоко! Чайки літають низенько–низенько! А вдалині кораблі. Чудо! Ти входиш у парне молоко води. Вдихаєш терпкий солоний аромат моря і віддаєшся йому! Ви хочете все це проспати?

ОЛЯ. Ти про що? Зранку море холодне... Яке парне молоко?! І яке, взагалі, море?! Тут немає моря! Тут є невідома річка і зимовий ліс!

ІРА. Дійсно. Яке морське купання в січні?!

ТАНЯ. Як ви хочете, щоб був січень, то буде січень.

ОЛЯ. Стоп! Зачекайте! Я дещо згадала про бажання! (*Обмацує себе*). Дивно! Нічого!

ТАНЯ. Що – нічого?

ОЛЯ. А вночі було.

ТАНЯ. Що було?

ОЛЯ. Що? Здійснення бажань. Мабуть, це був сон.

ІРА. Це ти про той... цей..?

ОЛЯ. Так. Стривай! Якщо ти про це знаєш, значить, це був не сон!

ІРА. Виходить – не сон.

ТАНЯ. Ви про що говорите?

ОЛЯ. Та я от не знаю, одягати мені на пляж купальник чи плавки!

ТАНЯ. А це, як душа забажає!

ОЛЯ. Моя душа бажає твоєї смерті!

Таня падає.

ОЛЯ. Агов! Ти чого? Я ж не серйозно!

Ірина обмацує Таню.

ІРА. Холодна!

ОЛЯ. Зовсім?

ІРА. Зовсім! Ну, вітаю! Тепер ми з тобою, можна сказати, колеги!

ОЛЯ. Я... Я ж лише... я навіть пальцем...

ІРА. З переляку. Серце не витримало.

ОЛЯ. І що ж робити?

ІРА. Як профі, я б порадила замести сліди.

ОЛЯ. Ти це серйозно?

ІРА. Серйозно – не серйозно! Не знаю я, що робити! Не знаю! Я вже сита цими загадками під зав'язку! І цей день винен був стати першим днем мого сімейного життя!

ОЛЯ. Себто?

ІРА. А у мене вчора мало бути весілля.

ОЛЯ. Весілля?

ІРА. Так. Гучне супервесілля. Наречений екстра-класу! Гроші, машина – все при ньому. Ну, а що хам і жлоб – так багато ти дівчинка зі своїми курсами перукарів хочеш!

ОЛЯ. Чого ти кричиш?

ІРА. Чого? Бо я більше так не можу! Все, що відбувається, це не маячня – це значно серйозніше!

ОЛЯ. А я чим винувата? Я така ж, як і ти.

ІРА. Вибач. Зірвалась.

ОЛЯ. А що ти там про весілля казала? А то я дивлюсь – ти так дивно вдягнена...

ІРА. А ми в ЗАГС в одній машині з його товаришем їхали. І він давай мене нахвалювати. І гарна я, і розумна! Спочатку це мені в кайф було, доки він на деталі не перейшов.

Мовляв, груди у моєї нареченої – супер. А друг його візьми і ляпни: фігня це, в моєї кращі. І вони давай сперечатись, а мене в машині наче й немає! Але я зуби зчепила і терпіла: хочеш жити пристойно – терпи. Та коли він почав розстібати на мені сукню, я не витримала. І головне – не попросив мене роздягнутись, а сам – по-господарськи! Ну, я тут із машини на ходу вискочила. Щастя, що в глибокий сніг потрапила. І навпрямки до лісу. Забігла. Виплакалась і назад пішла. А що робити? Тільки машини там не було. Поїхали! Лише записка на узбіччі, каменем придавлена: “Чекаємо тебе біля ЗАГСу”. І десять доларів зверху на дорогу. От я знову до лісу й побігла.

ОЛЯ. Так... історія...

ІРА. Ти вибач, що я на тебе накинулась... До речі, а що будемо з цією робити? Вона здається, дійсно того...

ОЛЯ. Може, штучне дихання спробувати?

ІРА. Ні! Це на тих, хто тонує, діє. А на переляканих навряд.

ОЛЯ. А якщо ліками? Стоп! Я десь тут аптечку бачила. Ось! Подивимось... Так... Так... Анальгін...

ІРА. Ні. Голова у неї точно не болить.

ОЛЯ. Шлункове...

ІРА. Не піде.

ОЛЯ. Від серця...

ІРА. Теж – ні.

ОЛЯ. Від смерті...

ІРА. Що?!

ОЛЯ (*читає*). “Засіб від смерті. Натирати покійника три рази на день зразу після смерті. Побічних ефектів не виявлено. Схвалено Мінздравом”.

ІРА. Ти серйозно?

ОЛЯ. Сама почитай.

ІРА (*читає*). Дійсно! Ну. Якщо схвалено Мінздравом...

ОЛЯ. А ти переконана, що вона того?

ІРА. Не знаю. Але гірше їй навряд чи стане.

Іра та Оля натирають Таню ліками. Таня відкриває очі. Потім встає.

ТАНЯ. Ой! Що це зі мною?

ОЛЯ. А так ти наче померла. Тепер ось повстала з мертвих.

ТАНЯ. Буває...

ОЛЯ. Що буває? Ти хочеш сказати, що нічого незвичайного в цьому немає? Що все гаразд? Тоді хтось із нас точно псих! Ти хоч це розумієш?

ТАНЯ. Значить, на море ви не підете?

ОЛЯ. До біса море! Я хочу нарешті зрозуміти, що тут відбувається!

ТАНЯ. Нічого! Абсолютно нічого. У тім то й річ, що нічого. Ну, я пішла на пляж.

(Виходить).

ОЛЯ. Ні, ну ти чула? До речі, котра година?

ІРА. За десять дев'яток. А що?

ОЛЯ. Як це що? Через п'ять хвилин має прийти пароплав! А ну швидко! Може, ще встигнемо!

ІРА. Я не піду.

ОЛЯ. Не зрозуміла? Що означає – не піду?

ІРА. Я не піду. Я не хочу повертатись.

ОЛЯ. Але чому?

ІРА. Бо якщо я повернусь, то буду виглядати як собака, що завинила. І роздягнусь перед друзями свого нареченого. А як йому заманеться, і все інше – щоб друзі оцінили!

ОЛЯ. Та пішли його на фіг! Піди від нього!

ІРА. А я вже пішла. Сюди. На цю станцію.

ОЛЯ. Ну і лишайся собі! А я побігла.

Вибігає. Входить ТАНЯ.

ТАНЯ. А де...

ІРА. Побігла на пароплав.

ТАНЯ. Тільки б їй вдалося!

ІРА. Ти хочеш, щоб вона поїхала? Мені здавалось, навпаки...

ТАНЯ. Ні! Я цього дуже хочу! Дуже!

Входить ОЛЯ.

ІРА. Ну?

ОЛЯ. Нічого!

ІРА. Ти запізнилась?

ОЛЯ. Ні. Його просто не було.

ТАНЯ. Не було, так не було... Нічого не вдієш... А хочете, поїдемо кататись на вітрильнику?

ОЛЯ. Якому вітрильнику?

ТАНЯ. Старовинному. З білосніжними вітрилами. І капітаном – старим морським вовком.

ОЛЯ. Що ж ти раніше не сказала, що тут є вітрильник?! Скільки твій морський вовк візьме, щоб підкинути мене до міста?

ТАНЯ. Ніскільки.

ОЛЯ. Себто?

ТАНЯ. На цьому вітрильнику не можна їхати – на ньому можна лише кататись і відпочивати.

ОЛЯ. Я так більше не можу! Я, неначе в болоті, застрягла в цьому абсурді! Де я? Що зі мною?

ТАНЯ. Ви хочете знати?

ОЛЯ. Хочу! Дуже!

ТАНЯ. Ви на Станції.

ОЛЯ. Це я й так знаю! А де, де знаходиться ця станція?!

ТАНЯ. Не знаю.

ОЛЯ. Я тебе зараз... Хоча ні – все одно воскреснеш...

ІРА. Чекай! Не психуй! (*ДоТані*). Ви нам краще поясніть, як ви самі сюди потрапили?

ТАНЯ. Хочете знати?

ІРА. Звичайно.

ТАНЯ. Добре. Тільки чаю візьму. (*Іде за чаєм*).

ОЛЯ (*Ірині*). Тобі це для чого?

ІРА. Є шанс дізнатися бодай щось.

ТАНЯ. Клас! Вишневий чай!

ІРА. Ми чекаємо.

ТАНЯ. З чого б почати? Розповісти про все життя у двох фразах? Але так починаю згадувати, не знаю, що й казати... Ну, жила собі на світі одна жінка. Не багата, але й не так щоб дуже бідна... Закінчила вуз, транспортний, мала роботу, в управлінні, цікавого мало – папірці перебирала з 9-ї до 6-ї, але платня не найгірша, жити можна...

ОЛЯ. А в особистому як?

ТАНЯ. Чоловіки були, але сімейне життя якось не склалося... Дітей, слава Богу, не завела... Не зустріла я того єдиного, все щось таке траплялося... Спершу ніби нічого, а як спробуєш жити, то відразу розумієш – не те... Чомусь усі гадають, що ошчасливили тебе однією присутністю, а ти маєш на задніх лапках бігати і обслуговувати... При тому, що я теж працюю, втомлююсь і заробляю не менше, а то й більше... Ні, самій краще... Одне слово, так і жила – робота, дім, магазини, телевізор... Життя без завтрашнього дня... Нічого яскравого ні позаду, ні попереду...

ОЛЯ. І до чого тут ця станція?

ТАНЯ. Жила я так, поки одного чудового ранку мені не подзвонив невідомий і не запропонував посаду начальника Станції.

ІРА. Цієї?

ТАНЯ. Так. І я погодилась. Думала – нове життя, нові друзі... Тільки хіба я могла передбачити, що все так обернеться?

ОЛЯ. Як, так?

ТАНЯ. Ну, я приїхала сюди і точно, як ви, не могла зрозуміти, куди я потрапила. Спочатку думала, що це чийсь дурний жарт. Потім виникли думки про божевілля. Стоїть собі Станція. Розклад. Службова квартира. В холодильнику купа продуктів. У шафі купа одягу. Тільки...

ІРА. Що?

ТАНЯ. Нікого! Жодної людини! Жодної живої душі. І головне: ні поїздів, ні літаків, ні пароплавів. Я коли все це побачила, розізлилась. Вирішила по шпалах до міста йти.

ОЛЯ. І пішла?

ТАНЯ. Так. Ішла довго. Дуже довго. Лець ноги пересувала. Вже почала жаліти, що пішла, і коли почала думати, що краще б я на Станції лишилась – тут я і вийшла просто до Станції.

ОЛЯ. Що, по колу ходила?

ТАНЯ. Ні! Я просто дуже захотіла вийти до Станції. І вийшла... Тут я зрозуміла, що таке є Станція.

ІРА. І що це таке?!

ТАНЯ. Тут здійснюються наші бажання. Будь-які! Ті, що сидять всередині нас. Захотіла ананасів – будь ласка, золота – прошу, скільки завгодно!

ІРА. Але ж такого не може бути?! Це ж маячня, ілюзія! Може, наркотик?

ТАНЯ. Ні! Це не ілюзія! І не наркотик. Це все насправді. Ти можеш отримати все! І все буде насправді. Тільки одного ти не можеш. Поїхати звідси.

ОЛЯ. Але чому?

ТАНЯ. Тому що сидить у кожного всередині маленький противний черв'ячок, шалено задоволений таким життям! І ти сама не можеш зізнатись, що не хочеш їхати звідси. Багато хто приїздив сюди, але тільки один поїхав...

ОЛЯ. Багато? Але де вони всі?

ТАНЯ. Хто – де. Побудували свої світи і живуть. Кожен зі своїми бажаннями.

ІРА. Але ж це чудово!

ТАНЯ. Ти так гадаєш?

ІРА. А як же інакше? І ти ще незадоволена?

ОЛЯ. *(до Тані)* Ти не жартуєш? Скажи, що жартуєш.

ТАНЯ. Хіба ви самі не переконались?

ОЛЯ. Але як це стається?

ТАНЯ. Як – не знаю. Але стається.

ІРА. Ой, а давайте загадувати! Я хочу... хочу... *(заплющує очі, здригається)* Ой, що це?

Ой, холодно... *(дістає з-під одягу пачку морозива)*. Морозиво... Хто його туди засунув? А ну признавайтесь! Що за дурні жарти?

ОЛЯ. Я тут ні до чого, чесно, та і де б я його взяла?

ТАНЯ. Це ти сама його засунула, твоє бажання.

ІРА. Але ж я не цього не казала... і навіть не думала...

ТАНЯ. Бажання – це не те, що ти кажеш, іноді, навіть не те, що думаєш. Тут виконуються мимовільні бажання, а не те що ти говориш, розумієш? Іноді ти навіть не усвідомлюєш його. *(Забирає морозиво, ховає)*. От яке ти любиш морозиво?

ІРА. Полуничне, а що?

ТАНЯ *(дивиться на нього)*. На, тримай. Бачиш?

ІРА *(розглядає)*. Справді, полуничне...

ОЛЯ *(теж розглядає)*. Ну ти даєш! Тільки-но відігрілися, а ти холодного хочеш!

ТАНЯ. Це нормально. Влітку хочеться нового року, а взимку – морозива.

ІРА *(залишає морозиво, ходить замислена, хтось проходить повз нього – і те зникає)*.

Невже я цього хотіла? Дивно... *(Озирається і не бачить його більше)*. І хто його взяв?

Ольго, це ти?! Нагадай собі сама морозиво, якщо хочеться!

ОЛЯ. Та я не брала! Нащо воно мені здалося? Я взагалі фруктове не люблю, тільки крем-брюле. Може, це Таня? *(Таня іронічно всміхнулася і промовчала)*.

ІРА. Зникло! Воно зникло! А-а, я зрозуміла! Коли я зрозуміла, що хотіла усього-на-всього морозива, таку дрібничку, фе! Мені стало так прикро, що я розхотіла!

ОЛЯ. Ти хоч сама зрозуміла, що ти сказала? *(До Тані)*. Ти щось розумієш?

ТАНЯ. Звичайно. Вона почала розуміти механізм.

ІРА. Ур-ра! Хай живе станція! *(Починає бігати, стрибати, потім вибігає)*.

ОЛЯ. Що це з нею?

ТАНЯ. Перша стадія.

ОЛЯ. Ти хочеш сказати, у неї стріха поїхала?

ТАНЯ. Та ні, це перша стадія перебування на станції – ейфорія, у неї нормальна реакція.

ОЛЯ. Мда... А друга яка?

ТАНЯ. Друга – депресія.

ОЛЯ. Чому? Від чого?

ТАНЯ. Це важко пояснити. Скоро ти сама відчуєш. Перша стадія триває недовго.

ОЛЯ. Не міряй усіх по собі. Це, може, тобі фантазії бракує, а у мене її – з гаком.

ТАНЯ. Фантазуй, будь ласка! Хто тобі заважає?

ОЛЯ. Може, ти. Мені в твоїй присутності якось ніяково бажати...

ТАНЯ *(іронічно)*. Що, такі інтимні бажання?

ОЛЯ. А це вже не твоє діло. *(Іде, повертається)*. Вибач, просто я не можу сконцентруватися... У мене є такі бажання, нестандартні, але це не інтим...

ТАНЯ. Та будь ласка, ти виконуєш моє бажання...

ОЛЯ. Як це?

ТАНЯ. Зараз я хочу лишитися на самоті. Ви мене вже дістали...

ОЛЯ. Прошу. *(Виходить. Таня лишається сама, охопивши себе руками, можливо, плаче чи просто розкачується із сторони в сторону).*

КАРТИНА 5

За мить вибігає Іра у новій гарній сукні і зачісці (перуці?), капелюшку, прикрасах, кружляє, оглядає себе в уявному дзеркалі, Таня сумно спостерігає за нею).

ІРА. Як я тобі? Це від Версачі, я бачила таке в журналі... Чого мовчиш? Невже не личить?

ТАНЯ *(індиферентно)*. Личить.

ІРА. А капелюшок? Чи краще зняти?

ТАНЯ. Хочеш, знімай.

ІРА *(знімає, потім знову вдягає)*. Ні, все-таки вдягну, мені пасує така форма. А туфлі? І підбори високі, але зручні, так цікаво. Я можу навіть танцювати в них. Якби була музика...

ТАНЯ. Ти можеш замовити музику...

ІРА. Ой, і справді? Що ж я хочу?... *(Заплющує очі, починає звучати легка приємна музика).*

Ой, я тобі не заважаю? Ні? А музика?

ТАНЯ. Мені подобається...

Іра починає танцювати в повільному ритмі.

ІРА. Приєднуйся, ну, давай... *(Таня теж починає танцювати. Раптом Іра зупиняється).*

Ой, Тань, щось це надто повільно, а давай ушкваримо, а?! *(Ірина знову заплющує очі, концентрується. Музика міняється на енергійну й ритмічну).* О, супер!

Жінки танцюють в шаленому ритмі, поки знеможено не падають на лавку, музика тихне.

ТАНЯ. Тобі сподобалось?

ІРА. Угу, давно так не відривалася. Така легкість, енергія! А ти?

ТАНЯ. Мені було приємно, що ми танцювали удвох...

ІРА *(відсунулася з підозрою)*. Удвох, ну... майже, все-таки ми не пара...

ТАНЯ. Та ні, ти не так зрозуміла... Просто я вже дурію від цієї самоти... Спочатку я її хотіла, мені було так комфортно самій із собою, спокійно, але коли нема з ким поділитися...

ІРА. У тебе що, не було подруг?

ТАНЯ. Були, на роботі, сусідки, але знаєш, у них свої сім'ї, проблеми... одна була ще зі школи, але вона вийшла заміж і виїхала за кордон... Але це все тобі, мабуть, нецікаво... А тобі тут справді подобається?

ІРА. Поки подобається, а що?

ТАНЯ. Ти як дитина, правда, такі дитячі бажання – плаття, морозиво, танці...

ІРА. Знаєш, я виросла без батька, а мама була дуже строгою. Я з ангін не вилазила, тому морозиво було під табу, на крутий одяг грошей не вистачало, а дискотеки... Мама навіть чути не хотіла... Мене там неодмінно мали згвалтувати, убити і зарити під кущем. От віриш – і заробляти почала, а морозиво чомусь не купую... Боюсь...

ТАНЯ. Важка дитяча доля... А все-таки, хіба у тебе немає якихось глобальних бажань?

ІРА. Є. Тільки я щось поки не бачу втілення. Кажу-кажу – і нічого.

ТАНЯ. А що ти загадуєш, якщо не секрет?

ІРА. Та нічого секретного. Я хочу кохати і бути коханою.

ТАНЯ. Ну, це всі кажуть, ти не оригінальна.

ІРА. А я і не хочу бути оригінальною, я хочу бути щасливою.

ТАНЯ. Знаєш, любити і бути щасливою – зовсім не одне і те ж, часом, навіть навпаки. А потім, це занадто абстрактне бажання. Кого ти хочеш кохати?

ІРА. Ну... Не когось конкретного, а це ніби такий зібраний образ. Смутний такий...

ТАНЯ *(іронічно)*. Високий, стрункий, на бороді ямка?... Чекай, ти ж заміж збиралася, так? Хіба ж це не здійснення твого бажання?...

ІРА. Розумієш, заміж – то заміж, а кохання – то... Не треба класти всі яйця в один кошик.

ТАНЯ. Ти його не любила? Виходила чисто за гроші?

ІРА. Та не такий він і багатий, ну квартиру мав і тачку... До того ж симпатичний, і в ліжку – нічого так, і не жлоб, подобався він мені, до останнього дня, але кохання... Він надто приземлений був...

ТАНЯ. Цікаво, і що ж ти маєш на увазі під коханням? Квіти, ніжні слова, поцілунки під зорями?

ІРА. Словам я не дуже то вірю – в дзеркало ж зазираю... Квіти... Якщо чесно, то не люблю я квітів – півхвилини приємних відчуттів, а потім тягни цей віник всю дорогу, і потім то підрижай, то воду міняй, а як зав'яне, посохне – так сумно стає і такий облом викидати і відмивати вазу... Караул! Коротше, неприємностей – значно більше, ніж задоволення. І цілунків під зорями не люблю – взимку холодно, влітку - комарі...

ТАНЯ. А навесні? Коли квітнуть дерева?

ІРА. А навесні неодмінно піде дощ і саме тоді, коли одягнеш білі брюки і забудеш парасольку!

ТАНЯ. Яка ти неромантична! Тобі не вгодиш.

ІРА. Чому не вгодиш? Я люблю подарунки без розбору – прикраси, одяг, косметику...

ТАНЯ. Ясно. Але розумієш, якщо тут у тебе і так може бути і одяг, і прикраси, навіщо тобі чоловік? Може, тому твоє бажання і не здійснюється, бо насправді тобі потрібне тільки це – подарунки, комфорт...

ІРА (*похнюпилась*). Ти думаєш?

ТАНЯ. Невже ти ніколи не закохувалась? Просто так?

ІРА. Закохувалась...

ТАНЯ. Ну і як це було? Може, ти просто забула це відчуття?

ІРА. А ти не будеш сміятися? Чесно?

ТАНЯ. Та не буду, не буду....

ІРА. Я ще мала була. Це був один відомий голлівудський актор... Я тільки його бачила на екрані – просто серце в п'ятки гух...

ТАНЯ. Це вони тільки в кіно такі, а в житті – п'яниці, наркомани, бабники в кращому випадку...

ІРА. А в гіршому?

ТАНЯ. Голубі...

ІРА. Та знаю я... Все одно це неможливо – яка різниця, який він у житті?

ТАНЯ. А що, просто з нашими мужиками – нічого такого не було?

ІРА. Ніколи...

ТАНЯ. Знаєш, що? А ну подивися в свою сумочку, там усе в порядку?

ІРА. А що таке? Могли обікрасти?

ТАНЯ. Та ні, навпаки, ну поглянь...

ІРА (*заглядає в сумку, нервово перебирає все. Виймає лист*). Ой, а це що таке?... Лист...

Адреса по-англійськи... Я його не клала туди, точно... Це ти поклала?

ТАНЯ. Ні, коли? Я її не торкалася.

ІРА (*тремтячими руками розгортає лист, читає одними губами, Тані*). Ні, цього не може бути... Це, це від нього... І штемпель голлівудський... І його фото...

ТАНЯ. І що він пише?

ІРА. Він пише, що закохався в мене з першого погляду, що довго шукав мене, саме таку...

Ні, ну це вже зовсім неймовірно...

ТАНЯ. Що?

ІРА. Він навіть вивчив українську мову, щоб написати мені... Він просить вибачити за таке нахабство... Але він не може жити без мене... І тепер його доля в моїх руках...

(*Безсило опускається*). Це неможливо, неможливо...

ТАНЯ. Ти цього хотіла...

ІРА. Але як? Звідки ти знала про цей лист?

ТАНЯ. Я не знала напевне, просто зі мною трапилось щось подібне... Тільки це був не актор, ми познайомились в чаті і ніколи не бачились... Але все це недобре.

ІРА. Що недобре? Чому?

ТАНЯ. Розумієш, для такого кохання достатньо листів, фотографій, фантазій, спогадів... Жива людина тобі непотрібна, більше того, лякає... А раптом розчаруєшся? Це бажання тупикове, воно не виведе тебе з цієї станції. Принаймні, мене не вивело...

ІРА. А ти хочеш поїхати зі станції? Хіба тобі тут погано?

ТАНЯ. Не знаю. У мене взагалі почали зникати бажання... А ті, що з'являються, якісь дрібні і невиразні... Ти скоро сама це відчуєш...

ІРА (*виймає знову листа*). Вибач, але я хочу почитати на самоті... Навіть якщо це маячня, вона мені подобається...

ТАНЯ. Я не заважатиму... Хочеш чаю?

ІРА. Чаю? Ні... Вина...

ТАНЯ (*відкриває термос, нюхає і простягає їй*). Це біле мускатне...

КАРТИНА 6

Входить ОЛЯ, теж перевдягнена, але у неї якийсь екстремальне вбрання, напіввідкрите, зі шкірою – щось таке, що нагадує амазонку.

ІРА. Овва, а тобі личить... Ти теж підбирала собі шмаття?

ОЛЯ (*здивовано розглядає власний одяг*). Цікаво, а я й не помітила, в що вдягнена... Тут стільки всього відбулося... А ви все чаї гаяєте?

ІРА. Ми вирішили погарячити кров. Вина хочеш?

ОЛЯ. Ні, адреналіну мені вже вистачило. Краще заспокоїтись.

ІРА (*бере термос*). Зараз тут буде м'ята... А ну (*нюхнула і відсахнулася*). Дивно...

ОЛЯ (*бере термос, приношується, пробує*). Молоко – не молоко... Не розумію...

ТАНЯ (*нюхає*). Кумис. Напій кочових племен. А ну зізнавайся, що ти зараз робила?

ОЛЯ. Ой, чого я тільки не робила! Стрибала з парашутом, спускалася на дно в аквалангу, а потім скакала на коні...

ТАНЯ. Уявляла себе амазонкою?...

ОЛЯ. Ну було трохи... Я в дитинстві любила грати в амазонок...

ТАНЯ. А амазонки пили кумис... Прошу...

ОЛЯ (*пробує і примружується – вочевидь, їй подобається*). Це воно... Кайф... Слухайте, може я в минулому житті справді була амазонкою?

ІРА. І чоловіки тебе цікавлять тільки у вигляді трофея?

ОЛЯ. Чому? Амазонки теж одружувалися, але спочатку треба було вбити бодай одного ворога. Треба було замочити того сплюха...

ІРА. Ти обережно з виразами...

ОЛЯ. Ой, та жартую я...

ТАНЯ. Ну і як, набавилась?

ОЛЯ. Екстрім – то моя слабкість... була... Тільки чомусь уже більше не хочеться...

ІРА. І мені нічого не хочеться...

ТАНЯ. Так швидко?...

ОЛЯ. Може, ми втомилися хотіти. Правда, Ір?

ІРА. Справді, скільки можна хотіти...

ТАНЯ. Приїхали, починається друга стадія. Па-ба-па-пам.

Жінки сідають в коло і не змовляючись, підхоплюючи одна одну починають співати якоїсь тужливої народної пісні – на розсуд режисера.

ОЛЯ. Слухайте, дівки, а чому так дивно – здійснюються бажання, а я не почувуюсь нітрохи щасливою, навіть радості немає?

ІРА. І я теж. Тримаю цей лист, ніби квитанцію з квартплатою...

ТАНЯ. Все дуже просто. Ми цінуємо речі по ціні, яку ми заплатили за неї. А тут усе задарма. Ти нічого не платиш. Нічого! І тоді втрачається відчуття радості...

ОЛЯ. І що, ніхто не може звідси вибратись? Всі зависають назавше?

ТАНЯ. Чому, можуть. Але за весь цей час, поки я тут, я бачила це лише раз.

ІРА. І що для цього потрібно – я не розумію.

ТАНЯ. Кожен сам для себе визначає – залишитись, чи ні.

ОЛЯ. Сам? Ні! Не сам! Ми вже не належимо собі!..

ТАНЯ. Звичайно!

ОЛЯ. Тоді кому, скажи – кому належить тут влада?!

ТАНЯ. Ти вже давно знаєш відповідь.

ОЛЯ. Я?

ТАНЯ. Кожна з нас... Тут володарюють наші справжні бажання, справжні, а не штучні підробки для заспокоєння власного „я"! Цей світ чесний. І коли починаєш розуміти свої справжні, а не надумані бажання, стає тоскно і моторошно. Хіба важко зрозуміти?... Цей світ полонив нас. Ми його щасливі заручники... Він дає нам усе, але забирає можливість боротися за це. Він живе, наче вампір, що всотує людську силу, лишаяючи лише гарну обгортку, що втішається з власних химер! Ти не можеш боротись із цим болотом, бо нічого тебе не тримає у справжньому світі, де за кожную мрію ми віддаємо часточку власного серця!... Тут серця не потрібні!.. Бо ніхто не хоче жертвувати і платити, втрачати спокій і комфорт...

ОЛЯ. І як же вибратися з цього світу?

ТАНЯ. Все дуже просто! Варто лише згадати те бажання, заради якого ти згодна боротись і платити свою ціну.

Пауза.

ОЛЯ. Я хочу поїхати звідси!

ТАНЯ. Не те! Ні! Не те!.. Це тільки шлях, а не мета... Треба знайти, відчутти в собі щось таке, що може вивести, щось важливе, суттєве...

ОЛЯ. А коли наступний транспорт?

ТАНЯ. За 20 хвилин.

ОЛЯ. І що це буде?

ТАНЯ. Потяг, має бути потяг... Якщо ви сподіваєтесь повернутися, шукайте це бажання... Заради чого... Навіщо...

Всі нервово ходять і напружено думають.

ІРА. Нічого не придумується!

ОЛЯ. І в мене все не те, щось не те...

ТАНЯ. Лишилося зовсім трішки часу! Болото вже підбирається до ваших душ!

ОЛЯ. Я хочу добру роботу, великий дім, коханого чоловіка, дитину...

ТАНЯ. Ні!.. Ти говориш лише слова! Безліч слів і жодного правдивого!

ОЛЯ. Це правда!

ТАНЯ. Лише у словах!

Пауза.

ІРА (*тихо*). Не знаю... Я не розгадаю цю загадку ніколи... Я лишуся тут... Хоча... Може, це і не так погано...

ТАНЯ. Ні! Боріться! Згадуйте! Я кожного разу, коли чекаю на потяг чи пароплав, намагаюся пригадати щось таке, щоб вибратися. Не можна здаватися!

ОЛЯ. А тобі що з того? Якщо хтось із нас поїде?

ТАНЯ. Не знаю. Може, нічого... А можливо, це додасть мені віри, що це можливо...

Знову всі нервово ходять. Зупиняються.

ТАНЯ. Ну, що?

ІРА. Нічого...

ОЛЯ. Я не можу... Все здається несправжнім... Все... Лише... Ні... Не знаю...

ТАНЯ. Про що ти не знаєш?

ОЛЯ. Щось таке промайнуло... Це так, дурниця.

ТАНЯ. Розкажи.

ОЛЯ. Ні, справді, не варте уваги.

ІРА. Спробуй! Хіба ти чимось ризикуєш?

ОЛЯ. Це... це було давно... Колись я ще була маленькою, рочків п'ять... Стара дерев'яна гойдалка на бульварі... Вона дико рипіла і була схожа на якийсь прадавнє чудовисько... Але... Мене садили на неї, і я злітала під її скрипучий стогін. Злітала над усім світом і мені здавалось, що у мене виростають маленькі крильця, і що весь світ десь далеко піді мною, а я, наче чудернацький птах, дивлюсь на цей світ і співаю йому свою заповітну пісню... Я забула... забула про цю гойдалку... Але зараз я раптом подумала... Ні, скоріше відчула, захотіла посадити на цю гойдалку свою дитину... Подарувати їй ці маленькі крильця... Дурниця, звичайно... Але... Мені ж справді захотілося тієї гойдалки, а її тут немає... Вона ж має з'явитися тут? Це ж справжнє бажання?...

ІРА. Немає. *(Бігають і шукають всюди)*.

ТАНЯ. Немає. Це дуже добре...

ОЛЯ. Але чому?

ТАНЯ. Я думаю, що всі наші здійснення бажань - лише химери, тут можуть бути найгарніші гойдалки, але жодної справжньої... Може, в цьому вся сіль?

ІРА. Стривайте, ти казала, що хочеш посадити на неї свою дитину? Але ж ти не можеш вирішувати за неї, за дитину, розумієш?

ТАНЯ. Справді, ми потрапили сюди чомусь і за щось, і для чогось. А дитина – вона ж невинна, вона приходить у світ чиста.

ІРА. І ми не можемо вирішувати за неї, в якому світі їй жити.

ОЛЯ. Наші бажання закінчуються там, де починаються бажання іншого. І коли ми хочемо чогось для іншого, то маємо чимось жертвувати...

ІРА. І ти здатна пожертвувати цим світом тільки заради того, щоб посадити свою дитину на стару гойдалку? Чи це варто?...

ОЛЯ. Думаєш, я божевільна?...

ТАНЯ. Не збивай її! Може, це справжнє бажання... Хай божевільне, аби справжнє... Жінка іноді не розуміє потаємної суті свого бажання, але йде за ним і виходить на дорогу...

ОЛЯ. Скільки там лишилося до літака?

ТАНЯ. Ти хотіла сказати, до потягу?

ОЛЯ. Мені чомусь здається, що це має бути саме літак...

ТАНЯ. П'ять хвилин.

ОЛЯ. Я спробую...

ТАНЯ. Спробуй. Тільки не забувай, що лише тут все дістається задарма, а там кожен платить за власну мрію максимальну ціну.

ОЛЯ. Хіба може бути ціна у гойдалки?.. Це так... Ностальгія... Забавка...

ТАНЯ. Ностальгія? Може і так. Але коли це ностальгія за майбутнім – це перестає бути забавкою.

ІРА. Три хвилини...

ТАНЯ. Ну давай...

ОЛЯ. Добре... Спробую. До зустрічі... Чи ні? *(Виходить)*.

ІРА. Ти думаєш вона полетить?

ТАНЯ. Вона знайшла заради чого платити свою ціну. Можливо, знайшла...

ІРА. А ми?

ТАНЯ. А ми будемо пити чай. Липовий?

ІРА. З варенням.

ТАНЯ. А я ожиновий.

Пауза. Чути гудіння.

ІРА. Чуєш? Здається звук літака...

ЗАВІСА